

Smrt normálům: Online kulturní války od 4chanu a Tumbleru po Trumpa a alternativní pravici

Autor: Claus Brinker

Angela Nagleová

Kill All Normies: Online Culture Wars from 4chan and Tumblr to Trump and the Alt-Right

Winchester, UK: Zero Books, 2017

Zvolení Donalda Trumpa prezidentem šokovalo mnohé, především na levici, tak skálopevně přesvědčené, že nenáviděný magnát nemá sebemenší šanci zvítězit. Od loňského listopadu tak musela řada dříve politicky arogantně sebejistých levičáků notně přehodnotit své chápání americké politiky. Objevila se proto záplava nápadů s cílem vysvětlit, „co že se to vlastně pokazilo“: od směšných a fakty nepodložených spikleneckých teorií o Rusku až po o něco upřímnější pokusy připsat vinu na konto neschopnosti Demokratické strany lépe oslovit voliče.

Ale i ti pravdymilovnější hledači z řad levice se zpravidla zdráhají nahlédnout hlouběji pod povrch událostí na to, co se skutečně děje: tradiční politické dělení se rychle mění a od někdejšího zavedeného chápání americké levice a pravice se stále víc přesouvá ke konfliktu nacionalismu s globalismem.

Establishment se jako jeden muž postavil na stranu globalistů; nebo se možná spíš ochotně nechal koupit jejich bezedným měšcem šekelů. Donald Trump byl v první řadě antiestablishmentovým kandidátem. Poprvé za dlouhá desetiletí jsme tak dostali kandidáta, který se nepokrytě alespoň odvolával na národní cítění lidí. Jakkoliv by to většina Trumpových voličů nejspíš přiznávala přinejlepším neochotně, je koncept rasy neoddelitelný od nacionalismu. Proto není kdovíjakým překvapením, že v tomto volebním cyklu, kdy se otázka národa řešila v souvislosti skoro se všemi tématy, se dostala alternativní pravice do širokého povědomí a stala se předmětem mnohých debat.

Dnes tak není ničím zvláštním narazit na pravidelné zmínky o alternativní pravici u levicových i pravicových komentátorů velkých médií. „Hnutí“ však bývá v těchto případech takřka vždy vykreslováno velice nepřesně nebo přímo lživě a jejich autoři si snad až přespříliš pomáhají otřepanými přívlastky jako „rasista“, „bělošský supremacista“, „nacista“ atp. Když se tedy na pulty dostane dílo, jež se pokouší o poněkud erudovanější náhled na alternativní pravici, jistě si zasluhuje naši pozornost, přestože se jedná o pohled zleva. Mám na mysli knihu irské autorky Angely Nagleové *Kill All Normies: Online Culture Wars from 4chan and Tumblr to the Trump and the Alt-Right*, jejíž články se v minulosti objevily např. v časopisech *The Baffler* a *Jacobin*.

Smrt normálům se ve skutečnosti spíš než specificky alternativní pravici zabývá 4chanem a internetovou kulturou obecně. Svůj cíl popisuje Nagleová v předmluvě následovně:

Tato kniha se pokouší zmapovat online kulturní války, v kterých se utvářelo politické smýšlení celé generace; pochopit a zaznamenat online bitvy, na něž by se jinak zapomnělo, které však zásadním způsobem pomáhaly formovat kulturu a ideje – od obskurních počátků v subkulturách až po vstup do hlavního proudu veřejného a politického života v posledních několika letech. Zasazuje soudobé kulturní války do historického kontextu a snaží se rozplést, co je v tomto prostředí skutečné a co hrané, oddělit reálné od abstraktního, ironické od předstíraně ironického – je-li tedy dnes něco takového vůbec ještě možné.

O alternativní pravici zde tedy nepadá ani zmínka, jak však naznačuje podtitul, snaží se ji Nagleová přímo spojit s 4chan kulturou a sama vymezit jejich vzájemný vztah. Přestože tento dynamický vztah skutečně existuje, kniha tak trochu „čeří vodu“, aby jejich dělicí linii co nejvíce vymazala. Dost možná jde o nepoctivost, případně pak o zbožné přání autorky, aby měla záminku nezabývat se seriózními idejemi „řádné“ alternativní pravice. Přesto se však zdárně vyhýbá většině nadužívaných klišé a drží se podstatně civilnějšího tónu než většina zpravodajství a komentářů mediálního mainstreamu.

Angela Nagleová

Jedním z detailů, jejichž věrné zachycení jistě slouží Nagleové ke cti, je přesné rozlišení mezi alternativní pravici a tak zvanou „*alt-lite*“, jak tento segment pravicové scény nazývá (výhradně) alternativní pravice. Před posledními volbami se jako alternativní pravice označovala obvykle volně vymezená koalice nerovnostářských ideologií, se zvláštním důrazem na identitářské a etnonacionalistické perspektivy. Když však v jednom svém projevu Hillary Clintonová alternativní pravici výslovně jmenovala, aby ji mohla odsoudit, zdálo se, že tato lákavá nálepka (kdo na pravici by ostatně nestál o výslovný odsudek zločinně zkorumpované Hillary Clintonové?) jen čeká na to, až se jí chopí některá z konzervativních frakcí, jež usilovaly o kooptaci naší značky.

Všichni si ještě dobře pamatujeme na nechuť mnohých, že má alternativní pravice být spojována s rádoby rebelskými klasickými liberály, kteří trousí moudra typu „ve skutečnosti jsou přece rasisti Demokrati („*Dems R Real Racists*“ – tzv. DR3 pseudoargument, oblíbený na americké nerasové pravici) – koukněte na všechny moje super *cool* černošské konzervativní kámoše!“ Na konferenci Spencerova NPI v listopadu 2016 se však „vyloupla“ celkem

jednoznačná definice alternativní pravice poté, co na veřejnost pronikly fotky účastníků předvádějících „nacistické pozdravy“. V tom momentě došlo k ustálení obsahu termínu alternativní pravice a všichni klasičtí liberálové na pravici se mohli přetrhnout, aby se od nálepky co možná nejrychleji distancovali. Konzervativci tedy už propříště věděli zcela přesně, o čem je řeč, kdykoliv zazní spojení „alternativní pravice“.

Pro levičáky, kteří beztak všechny republikány považují za rasisty, je však rozdíl méně patrný, a tak Nagleová zdůrazňuje existenci *alt-light* (*sic!*), již popisuje jako „nejvzdálenější oběžnou dráhu“ toho, o čem se obecně mluví jako o alternativní pravici. Na těchto vnějších okruzích najdeme „soubor mnoha nesourodých tendencí, které sice vyrostly napůl nezávisle, ale v kulturních válkách posledních let se spojily pod zástavou boje proti politické korektnosti“.

V ohnisku této amorfni, politicky nekorektní směsice se – podobná pecce v ovoci – nachází jejími slovy „tvrdá alternativní pravice“, která sama sebe pomocí této kamufláže tak trochu jako trójský kůň propašovala do mainstreamu.

Ještě než vešla otevřeně rasistická alternativní pravice do širšího povědomí, mainstreamu bližší *alt-light* jí často lichotila, psala o ní nadšené články pro **Breitbart** i další weby, zvala její mluvčí na své YouTube kanály a propagovala ji na sociálních sítích. Když se však kariéra Mila (Yiannopoulose – pozn. překl.) jakoby z ničeho nic náhle zhroutila, radikálové mu neoplatili stejnou mincí, což se podle mě může stát precedentem do budoucna, kdy se spíš hravě transgresivní *alt-light* snadno může stát užitečným idiotem pro lidi s mnohem vážnějšími politickými ambicemi. Pokud se této temně antisemitské a rasově segregacionistické ideologii bude i v následujících letech i dařit růst, její vize budoucnosti nutně povedou násilí – a tak budou muset lidé, kteří pravici učinili přitažlivou, nést zodpovědnost za úlohu, již v tomto procesu sehráli.

Těmito dosti paranoidními a alarmistickými řádky si autorka připravuje půdu pro model, v němž *alt-lite* a snad i *4chan* kultura slouží v první řadě jako síť na naivní provokatéry, kteří si vlastně chtějí jen trochu zavtipkovat s **memy**. Tito nic zlého netušící trollové se však snadno mohou ocitnout v srdci nejtemnějšího politického diskurzu – na místě, kde na rasové identitě záleží a kde se na nadměrný židovský vliv nahlíží s podezřením. Dovedete si něco tak děsivého vůbec představit?!

Domnělou hrozbu, že naše vize budoucnosti „nutně povedou násilí“, lze snadno odbýt jako strašení a emoční manipulaci. Násilí ostatně odedávna je nedílným společníkem multikulturní společnosti. Otázka, kterou ve skutečnosti bílí nacionalisté bělochům pokládají, tak zní: **„Jak daleko míváte nechat násilí zajít, než se s tím skutečně rozhodnete něco udělat?“** Kdybychom zavedli programové body směřující k oddělení ras ještě dnes, byla by míra násilí nezbytná k zajištění naší existence nejspíš minimální. Čím déle však budeme otálet, tím horší to bude. Přesto se celá její argumentace proti „tvrdé“ alternativní pravici opírá právě o údajně nevyhnutelnou možnost násilí. Tato námitka je však velice otřepaná a nudná.

Zajímavější linií její analýzy je popis *alt-lite* coby „transgresivní“ síly, což je také jedna z hlavních tezí celé knihy. Zdůrazňuje, že transgresivní styl reakce na kulturu bývá obvykle spojován s levicí, typicky v kulturní válce 60. let, která jej využívala ke kritice establishmentu. Levicovní revolucionáři na svém pochodu institucemi využívali svého transgresivního pohrdání a neúcty k dekonstrukci symbolů a norem vládnoucí kultury, když mířili a využívali odbojného ducha a libertinské nevázanosti mladých. **Dnes, kdy se sami stali establishmentem a vytvořili svá vlastní tabu, se levičáci ocitají ve stále zoufalejší defenzivě proti náporu téhož mladistvého odbojného ducha a libertinské touhy po nezávislosti, které navíc časem jen zesilují a získávají na chaotičnosti.**

4chan a chanová kultura obecně jsou ztělesněním transgresivního ducha v jeho nejryzejší a nejmocnější podobě – vyrostly totiž v prostředí, kde lze snadno a anonymně vyjádřit v podstatě jakýkoliv postoj. A k nesmírnému překvapení řady internetových vizionářů přijaly chany za své pravicové symboly. Nagleová píše:

Ještě před pár lety levicovní kyberutopisté tvrdili, že se „znehucení zasíťovalo“ a že establishmentovým starým médiím vyklouzává kontrola nad politikou z jejich artrických rukou – cestou budoucnosti veřejné sféry prý budou sociální sítě bez vůdců a s obsahem tvořeným uživateli. Tato síť je dnes skutečně tady, pomohla však dostat se k moci nikoliv levici, ale pravici. Levičáci, kteří se opájeli představami spontánní kybersítě bez vůdců, a tak prohlásili všechny ostatní formy politiky za překonané, si jaksí neuvědomili, že nehierarchická forma samotná ještě nic moc nevyovídá o filozofickém, morálním či konceptuálním obsahu dotčených hnutí. Jak se ukazuje, vzduchoprázdno „bezvůdcovství“ může vyplnit takřka cokoliv.

Člověk nutně musí pociťovat sladkou, přesladkou škodolibost při pohledu na levice, která se i dnes ještě snaží předstírat, že bojuje s establishmentem a proti útlaku, zatímco se ve skutečnosti dávno sama stala utlačitelem a všechny zlé korporace, jež domněle nenávidí, tak v současnosti řídí její vlastní lidé! Nedošlo jim, že demokratizace technologie fakticky vtiskne nástroje k jejich zničení do rukou nepřátel.

Co ale vlastně znamená přijetí tohoto transgresivního postoje pravicí? Nagleová správně zdůrazňuje, že mezi chanovou kulturou a hodnotami tradičně spojovanými s konzervatismem už na první pohled panuje vnitřní napětí. Důkladně se jím pak zabývá na příkladu srovnání Mila Yiannopoulose a Patricka Buchanana. Píše, že Milo „pravidelně mluví o své lásce k ‚Taťkovi‘ (Donald Trump), protože podle něj jde o ‚prvního skutečně kulturního kandidáta od Pata Buchanana‘“. Buchananův konzervatismus dozrál v reakci na kulturní války 60. let, které však nepřestával vést ani v letech devadesátých. Dnes se role kulturního válečníka pravice rozhodl chopit Milo.

Srovnání Mila s Patem se věnuje celá kapitola. Buchanan by se samozřejmě z vlastní vůle

s otevřeným homosexuálem, který se netají (či dokonce chlubí) užíváním drog, rasovým míšením, apologií pedofilie a nenasytnou touhou po pozornosti nikdy nespojil. Patův světonázor se zrodil z odporu k právě oněm transgresím, z nichž Milova kariéra vyrostla. Jeho klasickým tématem navíc dlouhodobě byla a je kritika neokonzervatismu – a Milo je židovský neokonzervativec. Nagleová se snaží ukázat, že někdejší ctihodný konzervatismus uplynulých dekád je mrtvý, nahrazen nijakým a plytkým šaškovským kultem, poháněným z velké části touhou co nejnápditěji urazit své nepřátele.

Úhlavním protivníkem chanové pravice i *alt-lite* jsou pochopitelně strážci politicky korektní ortodoxie, ony pilíře hypercitlivosti, kterým říkáme *Social Justice Warriors* („SJW“ – **Social Justice Warrior**, pejorativní označení pro zastánce sociálního liberalismu, politické korektnosti, feminismu... – ekvivalent českého „sluníčkáře“ – pozn. DP). Nagleová prokazuje nečekanou míru upřímnosti, když levici za její excesy na poli politické korektnosti kritizuje a dokonce tento bizarní segment levice označuje za subkulturní protějšek transgresivní pravice chanové kultury.

Hlavními programovými body této nové kultury (pro pravici nejčastěji „SJWs“ a „sněhové vločky“ */snowflakes/*, zde jí říkáme **tumblerový liberalismus**) jsou genderová fluidita a vytváření bezpečných prostorů (*safe spaces*) k debatě a nápravě dalších problematických otázek jako mentální onemocnění, fyzická invalidita, rasa, kulturní identita a „**intersekcionalita**“ – dnes už zavedený standardní akademický pojem označující přesah různých vektorů marginalizace a útlaku.

Klíčovou postavou za rozvojem této ideologie byla feministka **Judith Butlerová**, podle níž „vyplývá vnitřní koherence kategorií pohlaví, genderu a sexuality výhradně ze sociální konstrukce prováděné opakováním stylizovaných a pěstovaných tělesných aktů, jež společně vytvářejí zdání esenciálního ontologického ‚jádra‘ genderu“. Na základě tohoto výkladu se „gender“ stává termínem v podstatě zaměnitelným s identitou, přestože nevychází z jakékoliv biologické reality. Nagleová přikládá seznam „genderů“, s nimiž se údajně někteří lidé identifikují. A tak se dozvídáme třeba o „kadengenderu – genderu snadno ovlivnitelném hudbou“ nebo „levigenderu – lehkém a povrchním genderu, který ani příliš necítíte“ nebo „polygenderflux – vícero intenzivně fluktuujících genderů.“ **Asi málokoho tak překvapí, že titíž lidé, kteří berou nastíněné vnímání genderu vážně, o sobě zpravidla říkají, že trpí nejružnějšími psychickými poruchami.**

Pro tyto jedince je zřejmě nějakým způsobem osvobozující oddávat se nesmyslným představám o genderfluiditě, **problémy pro levici však nastávají v okamžiku, když jsou teorie Judith Butlerové využity k ospravedlnění přísných pravidel, kterým se musí zbytek společnosti přizpůsobit, aby vyhověl těmto zjevně vyšinitým jednotlivcům.** Jakékoliv snahy o poznání objektivní pravdy jsou tak odsunuty stranou ve prospěch subjektivní pravdy samozvaně marginalizovaných a utlačovaných skupin. Širší veřejnost nedokáže takovouto míru absurdity snadno zpracovat, a tak tito lidé liberální levici masově

opouštějí. Jak však autorka zdůrazňuje, mnozí i nadále zůstávají v orbitu materialistické levice. Na příkladu třenic mezi příznivci Bernieho Sanderse a Hillary Clintonové ukazuje dělicí linii mezi materialistickou a (ideologicky) liberální levicí.

Touto rozevírající se propastí mezi levicovými liberály a materialisty se Nagleová ve své knize zabývá spíše okrajově – nabízí se ovšem paralela mezi podobným rozkošem na pravici mezi konzervativními příznivci klasického liberalismu a alternativní pravicí, jež vychází z tradičnějšího pojetí pravicového myšlení coby ochrany hierarchických a aristokratických společností a hodnot. Lze obě situace zařadit do obecnějšího schématu „globalismus versus nacionalismus“? Podle všeho nikoliv, protože nacionalismus se zdá být pro všechny levicové frakce naprostým tabu. Materialistická i liberální levice jsou až příliš protibělošsky naladěné na to, aby se byť jen třeba zkusmo zabývaly nacionalismem coby možnou odpovědí na odcizení způsobené globálním kapitalismem. **Tento kategorický odpor tak bude i nadále směřovat levicově smýšlející bělochy napravo, možná až do té míry, že časem už nebude možné považovat bělošský nacionalismus za striktně pravicové hnutí.**

Nagleová se snaží ukázat, že tumblerový liberalismus je pro levice tím, čím chanová kultura pro pravici. Oba proudy totiž jsou subkulturami s vlastním souborem pravidel a chování, což vede k neustálým vnitřním různicím a tvorbě hierarchií. Z řad obou vzešly negativní excesy, jejichž údajné či skutečné hrůzné činy byly užity k očernění jejich mainstreamovějších protějšků. Asi nejnápadnější rozdíl mezi subkulturami spočívá v ideologické hypercitlivosti tumbleristů, zatímco ideologie chanová, dá-li se vůbec o něčem takovém vůbec hovořit, je urážlivá až do krajnosti či transgresivní.

Další kontrast tumblerového liberalismu a chanové kultury hledejme v establishmentové podpoře levice. Jak Nagleová ukazuje na výše uvedeném citátu, v této subkulturě vyvinutý koncept interseksionality se rychle stal zavedeným akademickým termínem. Kdyby se alternativní pravici nějak podařilo dostat k moci, snažila by se opětovně znormalizovat zdravé a morální postoje, krajní urážlivost by pro ni tedy už neměla místo. Přestože totiž dnes liberálové nepochybně vnímají zdravé chápání rasových a pohlavních odlišností jako urážlivé, příčinou je v tomto případě jejich oslavování toho nejzvrácenějšího a nejpotlačovanějšího coby automaticky morálně hodnotnějšího.

Nejvíce se Nagleová vzdaluje pravdě při pokusech pochopit spojení chanové kultury s alternativní pravicí. Usilovně se totiž snaží chanovou transgresi vykreslit coby „id“ alternativní pravice a zlovolný trolling jako projev její pravé nejniternější podstaty. Všechn proklamovaný tradicionalismus pravice tak pro ni je pouhou *ex-post* racionalizací vulgárního a nechutného chování, které většinová společnost zcela právem odsuzuje.

Palčivý rozpor a pokrytectví patrné v mnoha z těchto online prostorů a subkultur vychází z touhy po pozitivních aspektech tradice, ovšem bez nutnosti podvolit se jejím nezbytným omezením a povinnostem. Chtějí tak současně mít to nejlepší z výtobytků sexuální revoluce (sexuální úspěchy s ženami připomínající aktérky pornografických snímků: vždy dokonale upravené, vyholené a svolné k čemukoliv)

- ale bez nejistot, nevyhnutelně doprovázejících život ve společnosti, v níž mají ženy svobodu sexuální volby.

Tato slova směřují k dalšímu ústřednímu motivu *Smrti normálům*, nad nímž autorka tráví až přespříliš času, aniž by se však dobrala pravdy: ideji, že hlavní motivací alternativní pravice je sexuální frustrace. Tuto myšlenku uvádí velice záhy popisem historie kauzy **#Gamergate**, první úspěšné kampaně proti pronikání SJWs do mainstreamového kulturního prostředí. Účastníci **#gamergate** jsou vykresleni nikoliv jako odpůrci feminismu, ale misogynové a na důkaz toho, že se tito ženy nenávidějící trollové nezastaví skutečně před ničím, si můžeme přečíst i pár obzvláště odpudivých příběhů údajných obětí kauzy.

Jakkoliv se myšlenky v pozadí požadavků na etičnost v novinářině o počítačových hrách od nacionalismu a rasové identity v srdci alternativní pravice dost zásadním způsobem liší, Nagleová na tomto odporu k feminizmu staví svůj argument, že alternativní pravici největším dílem tvoří muži frustrovaní svými milostnými vyhlídkami. Zmiňuje **RoosheV** a jeho vykořisťování žen i protiklad rétoriky Gavina McInnese o manželství a tradici s jeho lascivním chováním a bratříčkováním se s pornohvězdami. Rozebírá i spisky *bona fide* bělošského nacionalisty **F. Rogera Devlina**, který odhaluje skutečnou ničivost feminismu, aby jeho argumenty využila k podepření své teze o sexuální frustraci. Jako třešničku na pomyslný dort svých „důkazů“ přihazuje také misogynistické vražedné řádění euroasijského míšence Elliota Rodgera, který sice neměl s alternativní pravici společného vůbec nic, ale jehož čin do jisté míry rezonoval s ovzduším na *4chanu*.

Nagleová přikládá četné zahanbující příklady protizensské rétoriky z prostředí chanové kultury i *alt-lite*. Přestože je přímo nespojuje s alternativní pravici, nepřímo na alternativní pravici ukazuje prstem jako na střed temné a zlovolné pavučiny nenávislného a ohavného myšlení. Abychom jí nekřivdili, byla kniha nepochybně vydána ještě před rozšířením memu o bělošské šaríi, který by její nařčení ze sexuální frustrace dokládal snad až příliš názorně. Navzdory některým problematickým memům na alternativní pravici uvnitř hnutí existují stran sexuality komplexní ideje, kterým se však Nagleová strategicky vyhýbá.

Otázka, zda jsou dnes lidé v této oblasti navzdory vší sexuální emancipaci, jíž jsme dosáhli, obecně frustrovanější než dříve, je myslím zcela na místě. **Skutečnost, že alternativní pravice se k současnému stavu sexuálních vztahů obou pohlaví staví značně kriticky, však ještě neznamená, že by sexuální frustrace byla hlavní hybnou silou za jejím vznikem.** Z jistého odstupů ji dokonce lze označit za prudkou reakci proti útoku levicového establishmentu na rodinu: od nejzákladnější jednotky, tedy západního modelu nukleární rodiny, až po tu nejširší, kterou nazýváme národem. Globalisté se snaží všechny tyto struktury oslabit a roztříštit je na co nejmenší jednotky, protože rodinné svazky stojí v cestě jejich cílům.

Nazíráme-li na národ nikoliv jako na politický útvar nebo ekonomickou jednotku, ale jako na vyjádření rodinné struktury, získává svůj vlastní biologický a duchovní život jedinečný pro své příslušníky, kteří sdílejí dějiny i budoucí osud. Přežití národa se tak stává důležitým činitelem

individuální identity, který do jisté míry ovlivňuje jejich volby i to, co vnímají jako svou povinnost a zodpovědnost. V tomto kontextu tak sexuální volby ovlivňují i očekávání společenství. Tyto instrukce však byly na Západě vlivem liberalismu velice rychle a v podstatě kompletně zlikvidovány.

Je zcela pochopitelné, že lidé, kteří by rádi žili ve zdravém společenství, mohou cítit jistou frustraci a rozhořčení ze skutečnosti, že tolik jejich soukmenovců bez jediného zřetele k osudu rozšířené rodiny činí sobecké a sebedestruktivní sexuální volby. Přirozeně je znepokojuje stav, kdy politické, akademické i mediální popkulturní elity (všechny silně ovlivněné nepočetnou židovskou menšinou) propagují škodlivé sexuální volby a odsuzují veškeré případné snahy obnovit u našich lidí tradiční chápání mužské a ženské úlohy. A když jsou aktivity směřující k vytvoření odděleného společenství, zbaveného útlaku státem sponzorované dekadence současného establishmentu, hanobeny coby nemorální a nenávistné, protože prý „nutně vedou k násilí“, snadno to člověka přivádí až do stavu zuřivosti.

Zdravé vztahy pohlaví jsou však jen jedním dílkem širší vize uspořádání společnosti, již míní Nagleová podle všeho odbýt tím, že označí přívržence těchto myšlenek za sexuální frustráty. Na podporu této teze připadá značná část knihy. Její neochota či neschopnost vypořádat se se skutečnými tématy nacionalismu a jeho vztahem k osobní identitě sice není překvapením, ale přesto se jedná o jisté zklamání. Ukazuje to především na její strach z toho seriózně se zabývat pro většinu lidí přitažlivými koncepty. Její ambice redukovat pohnutky svých protivníků na něco tak malicherného jako jsou pravidelná sexuální vyvrcholení se ženou, leccos vypovídá i o jejich vlastních nejistotách.

Její diagnóza chanové kultury jako protiestablishmentové reakce s paralelami k působení levice v 60. letech je však přesná. Správně si všímá rozporu mezi transgresemi chanové kultury a tradicionalismem pravice, především té alternativní, což označuje za doklad slabosti pravice. Ve skutečnosti však chanová kultura není integrální složkou alternativní pravice, ale spíše jednou z k ní vedoucích možných cest. K oné příslovečné rudé pilulce (*red pill*) totiž vede cestíček celá řada a jednou z nich může být třeba i větší množství času stráveného v chanové kultuře. Plně ji zpracovat však znamená pochopit falešné narativy, které nám elity předkládají coby realitu.

Problémy se tak rychle ukazují v jasných konturách, řešení však nejsou na první pohled zjevná a nově probuzení lidé tak mohou reagovat velice odlišně. Pro bělošské nacionalisty je to příležitost pomoci těmto lidem odvrhnout možnosti pro ně škodlivé a začít budovat skutečně zdravá a povznášející společenství. Náš boj směřuje proti těm, kteří nám upírají náš sdílený osud: nejhlubším idem hnutí tedy není impuls k destrukci, jak naznačuje Nagleová, ale touha po suverénní domovině pro náš lid.

Knihou *Smrt normálům* vykresluje alternativní pravici jako hnutí, jehož jedinou zbraní je levicí vytvořený transgresivní styl. Pro pravověrné levičáky jako Nagleová je představa, že by všechen ten obrazoborecký trolling mohl ukazovat na nějaké hlubší pravdy, zcela nepřijatelná, a tak jim nezbyvá než se v chabé snaze vyvrátit argumenty protivníka uchýlit

k laciné psychoanalýze. Nic z toho ale nedokáže změnit skutečnost, že rasové a pohlavní odlišnosti jsou skutečné a mají hluboký význam, ani to, že lidé v sobě mají hluboko zakódovanou potřebu společenství, kterou globalismus neumí adekvátně uspokojit – toho lze totiž dosáhnout jedině podřízením se něčemu, co nás přesahuje.

Rozvoj liberalismu naopak přinesl lidstvu všeprostopupující nihilismus a obecnou ztrátu smyslu. Levice nás dovedla do současné patové situace, jakékoliv odpovědi ji však už dávno došly. Nagleová sama podle všeho jako řešení současného stavu navrhuje úplné odtržení se od reality. Ke konci knihy píše:

Popkulturní kliše (teenagerské komedie) *American High School*, které využívá starých archetypů, ukazuje sociální prostředí, kde ti nejhorší sexisté bez výjimky bývají tupí sportovci. S tím jak nám dnes online svět přinesl stále přesnější náhled do vnitřního života ostatních mladých lidí, ukázalo se být jedním z těch více šokujících odhalení to, že mnozí z oněch stydlivých, hodných kluků, kteří mívají problémy s dívkami, často jsou nenávidnými, rasistickými misogyny, nesmírně žárlivými na štěstí ostatních. Podobně se i idea automatické pozitivní hodnoty oněch estetických vlastností, které od 60. let vládnu západní popkultuře, jako jsou transgrese, subverze a kontrakultury, ukázala být jedním z určujících rysů online krajní pravice, entity plné předsudků svých předchůdců, ale díky svému nietzscheánskému antimoralismu osvobozené od křesťanských morálních zábran. Pociťuje palčivé opovržení ke všemu mainstreamovému, konformistickému a obyčejnému. Namísto ubohých pokusů snažit se mluvit jazykem této nové pravice a „vytrollit trolly“, případně napodobovat její online kulturu, bychom se měli chopit příležitosti odmítnout cosi mnohem hlubšího, co nám ukazuje. Alternativní pravice často mluví o duševním žaláři liberalismu a vyjadřuje hlad po skutečně radikálním a transgresivním. Půl století po Rolling Stones, po flirtech Siouxsie Sioux a Joy Division s fašistickou estetikou a po *Piss Christ* a *Klubu rváčů*; ve světě, kde o „neotřelost“ upoceně usilují všichni od fandů prezidenta po McDonald's, tak možná konečně nastal čas tyto ve poměrně nedávné a moderní estetické hodnoty kontrakultury a vlastně celé paradigma odložit a přijít s něčím novým.

Nagleová zde tak svým způsobem uznává porážku, když připouští, že transgrese jako zbraň v rukou kontrakultury byla Pandořinou schránkou, jejíž otevření uvolnilo sílu, kterou nedokáže ani jedna ze stran kulturní války plně kontrolovat. Tato neupřímná metoda kulturní dekonstrukce tedy rozbila na padrť tradice Západu, tj. bělošské – a teď uprostřed trosk naší kdysi velkolepé kultury pokračuje v precizních útocích proti jakékoliv slabině v brnění každého pokusu o vytvoření dominantní kultury.

Transgrese však nevyhnutelně také odhaluje „něco podstatně zásadnějšího“ o lidské přirozenosti: některé pravdy dekonstrukci podrobit nelze. Nagleová své čtenáře bohužel vyzývá k odvržení těchto pravd, když levici doporučuje upustit od starých transgresivních taktik i užívání tohoto jazyka, a navrhuje jim, aby se pokusili se vytvořit něco nového. Co ale

může levice vytvořit nového, když celý její politický program vždy sestával jen a pouze z destrukce? Co mohou levičáci vybudovat, když zavírají oči před pro ně nepřijatelnými pravdami a vycházejí z chybných premis?

Jedině my na pravici pravici známe cestu k novému počátku. Jedině my dokážeme uzavřít Pandořinu schránku transgrese tím, že přijdeme s upřímnou vizí, která bude uspokojivější a inspirativnější než cokoliv, co může nabídnout liberalismus. Momentálně se stále ještě nacházíme v raném stadiu procitnutí. Neustále se k nám přidávají noví lidé a budovat jsme stěží začali. Na rozdíl levice nebudeme pochodovat skomírajícími institucemi, abychom je ovládli, ale namísto toho si vytvoříme nové, odolné proti subverzi. Teprve začínáme, a tak je pro kritiky jako Nagleová snadné redukovat naše ideje na pár provokativních memů – tohle však byla jen úvodní bitva naší války za sebeurčení, jak celý svět zanedlouho zjistí.

Recenze Clause Brinkera **Kill All Normies** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 10. července 2017.